

HIV, TROMBOCITOPENIJA I POČETAK MOG GNM PUTOVANJA

William H. (Australija)

28. jula 2019.

„Moje putovanje sa GNM je počelo i ja se više nikad nisam osvrnuo unazad”

Imao sam 39 godina, kad je test pokazao da sam HIV pozitivan. U novembru 2009. sam sa svojim partnerom proslavljao 78. rođendan svoje majke. Dobio sam telefonski poziv sa lokalne klinike kojim su me obavestili da su moji rezultati testiranja krvi gotovi, i da dođem po njih. Bio sam malo uznemiren, ali sam rekao sebi da će sve biti u redu. Kad sam stigao tamo, doktor me je smestio ispred sebe i obavestio me da sam reagovao na p24 antigen-test, navodno vodeći pokazatelj HIV infekcije, i da treba da se uradi drugi test od koga se očekuje da pokaže visoke nivoe i drugih proteina, što bi bila potvrda da imam HIV. Sledeći test je pokazao da su i ti drugi proteini reaktivni, i tada sam već upao u beznađe, verujući da imam „ubicu” u krvi (moj prvi konflikt krvi). Posle drugog testa, počeo sam da koristim svoje naučno obrazovanje za ispitivanje najnovijih dostupnih istraživanja o HIV-u. U međuvremenu, svakog jutra sam se gledao u ogledalu i govorio svom odrazu: „imaš ubicu u svojoj krvi” (višeći konflikt). Razgovarao sam sa „vodećim specijalistom u državi” koji mi je rekao da imam najgore rezultate koje je ikad video, i da ću za dve godine biti mrtav ako smesta ne počnem da uzimam lekove. Odmah, tog dana, kupio sam dvomesečnu zalihu i počeo da ih uzimam redovno, bled, pateći svakodnevno od mučnine i proliva.

Oko mesec dana kasnije, obavio sam dovoljno istraživanja i utvrdio da nema nikakvog dokaza koji bi potkrepili tvrdnje medicinske industrije u vezi sa HIV-om. Povezao sam se i sa ljudima iz disidentske zajednice čiji su mi obimni i logični izvori omogućili da dodatno istražim i utvrdim ono što sam već i sam otkrio.

Sumnjao sam i kolebao između dva stava, i trebalo mi je mnogo meseci da se osetim sigurno u nekim novim mišljenjima koja sam otkrio. Jednog junnog dana sedam meseci kasnije, primetio sam da lako dobijam modrice oko kukova kad nosim plitke gajbice sa jagodama. To nije trajalo dugo, i ja na to nisam obraćao mnogo pažnje. Četiri meseca kasnije, u oktobru, otputovao sam u Kinu, i ponovo počeo lako da dobijam modrice, a da se nisam sećao da sam se uopšte udario. Nekoliko nedelja kasnije, kad sam se vratio kući, odlučio sam da uradim analizu krvi. Ponovo sam otišao u lokalnu kliniku, gde mi je doktor, sav u panici, saopštio: „Imate samo 59 trombocita (normalne vrednosti su 150-350), morate odmah u bolnicu i nemojte da doživite nesreću usput, jer ćete iskrvariti na smrt” (moj sledeći DHS u vezi sa krvlju). Stigao sam u bolnicu i tamošnji doktor mi je rekao „Vratite se kad budete imali ispod 20 trombocita” (hvala za pomoć pri postavljanju cilja). Zvali su me svake nedelje na testiranje, i svaki put je broj trombocita bio sve manji, dok nije došao do 20; tada su počeli da mi daju infuzije trombocita što je bilo besmisleno, jer su oni nestajali u roku od 24 sata. Na kraju, kad su počeli da mi daju imuni gamaglobulin, svaki put su se vraćali na oko 28 dana. Jedini ponuđeni tremani su bili:

- Uzimajte toksične antiretrovirusne lekove (za moj mitski virus)
- Uzimajte kortizon (jer to „po nekad” deluje)
- Uklonite slezinu (jer to „po nekad” deluje)

Nekoliko meseci ranije sam bio kod alternativne isceliteljke i ispričao joj o svojim problemima, kao i da ne verujem u HIV priču. Na rastanku mi je dala komad papira na kome je pisalo „Dr Hamer”. Do trenutka kad sam dobio treću dozu imunog gamaglobulina, setio sam se (začudo) imena „Dr Hamer” i na internetu potražio podatke o njemu. Pročitao sam njegovu ličnu priču o gubitku sina Dirka i njegovom raku testisa koji se pojavio posle toga, misleći „O, da, još jedna beskorisna alternativna metoda”. Dve nedelje kasnije, otišao sam na Uskršnju proslavu u kuću svog prijatelja, i tamo sam ćaskao sa homoseksualcem koji se zove Mitch (Mič) i ima 21 godinu. Rekao sam mu da imam trombocitopeniju, i razgovor je tekao ovako:

Mitch: „O, to sam i ja imao.”

Ja (iznenađeno): „Zašto?”

Mitch: „Morao sam da primam hemoterapiju.”

Ja (ponovo iznenađeno): „Za šta?” (bio je to mlad čovek u dobroj formi, koji je izgledao zdravo).

Mitch: „Imao sam rak testisa.”

Ja: „Da li si, slučajno, izgubio nekog bliskog pre toga?”

Mitch (oči su mu se napunile suzama): „Bio sam staratelj moje petogodišnje rođake. Umrkla je od leukemije, a 3 meseca kasnije mi je dijagnostikovao karcinom testisa.”

Bio sam zabezeknut. Jedini primer iz GNM koji sam znao, upravo je potvrđen od strane jedine osobe sa karcinomom testisa koju sam ikad sreo. Smesta me je ispunila nada i jedino sam želeo da vozim 300 km do kuće i počnem da čitam sve što nađem o GNM. Ostao sam u prijateljevoj kući ostatak vikenda i naručio GNM knjigu i tabelu čim sam mogao. Kad je taj set stigao nekoliko nedelja kasnije, još jednom sam se šokirao kad sam video i detalje o trombocitopeniji (faza aktivnosti konflikta krvi). Iako u to vreme nisam razumeo GNM, znao sam da moj stres dolazi od testiranja krvi, od toga da mi je rečeno da ću verovatno nasmrtno iskrvariti, a od nedeljnih telefonskih poziva sam bio u toj meri pod stresom, da sam svaki put kad bi telefon zazvonio imao želju da se ne javim.

Isplanirao sam da otputujem u Ameriku na 6 nedelja, a da zatim provedem još 6 nedelja u Evropi, gde specijalisti ne mogu da me nađu. Uradio sam poslednji test koji je pokazao samo 1 trombocit/mL krvi. Dobio sam i svoju poslednju dozu imunog gamaglobulina, i ostavio i medicinski sistem i svoje brige za sobom. Kad sa se posle 3 meseca vratio, moj sledeći test krvi je pokazao 89 trombocita/mL. Ne mogu da se setim da sam imao neki ozbiljniji simptom isceljenja, ali broj mojih trombocita je prošle godine bio 115, i do dana današnjeg nisam imao druge simptome u vezi sa niskim brojem trombocita.

Moje putovanje sa GNM je počelo i ja se više nikad nisam osvrnuo unazad.

Prevod: Dr Radmila Jonić

Izvor: www.LearningGNM.com